

UZASADNIENIE

Powód M. J. wniósł przeciwko pozwanemu Szpitalowi (...) (obecnie Uniwersyteckiemu Centrum (...) w W.) o zapłatę kwoty 2431,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 1 lipca 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, tytułem zapłaty za transport pacjenta w związku z przeszczepem nerki.

Nakazem zapłaty z dnia 5 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu zakwestionował roszczenie powoda w zakresie przejętej stawki 4,50 za km i pozostałych kosztów transportu.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Postanowieniem z dnia 19 września 2019 r. Sąd zawiesił postępowanie, a postanowieniem z dnia 18 lutego 2020 r. Sąd podjął postępowanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Szpital Wojewódzkie im. (...) W. w Ł. miał zawartą umowę z powodem M. J. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) M. J., w zakresie transportu medycznego pacjentów dializowanych oraz przewozu w związku z przeszczepami.

Bezsporne.

Dnia 4 czerwca 2017 r. powód, przyjął zlecenie transportowe pacjenta C. Ś. ze stacji dializ Szpitala Wojewódzkiego im. (...) W. w Ł. do Szpitala (...) w W.. Łączna odległości między placówkami wynosiła 151 km w jedną stronę.

Transport odbył się prawidłowo, łączny czas jaki powód przeznaczył na jego wykonanie wyniósł 8 godzin.

Z tytułu wykonanej usługi, dnia 16 czerwca 2017 r. powód wystawił na rzecz pozwanego Szpitala (...) w W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 3480 zł tytułem transportu specjalistycznego na trasie 320 km, przy stawce 4,50 zł/km= 1440 zł oraz tytułem 8 godzin pracy przy stawce 180 zł/h = 1440 zł oraz tytułem pozostawiania w gotowości w kwocie 600 zł, z terminem płatności do dnia 30 czerwca 2017 r.

Pozwany opłacił ww. fakturę w kwocie 1057 zł i poinformował, że zweryfikował fakturę co do stawki akceptując 3,50 za km oraz odległość 302 km. Nadto wskazał, że zgodnie z prawem nie może ponosić innych kosztów wskazanych w fakturze. Pozwany zwrócił się o korektę faktury. Powód odmówił i wezwał pozwanego do zapłaty za całość faktury.

Dowód:

- odpis z KRS pozwanego k.504-507,
- faktury VAT k. 17,19,21,23,
- potwierdzenia przelewów k.18,20,22,24,
- potwierdzenie przyjęcia zlecenia przez szpital w Ł. k.27,
- zlecenie k.11,

- faktura VAT nr (...) k.10
- pismo pozwanego z dnia 14.07.2017 r. k.13,
- pismo powoda z dnia 26.07.2017 . k.14,
- potwierdzenie przelewu k.15,
- pismo powoda z dnia 21.09.2017 r. k.16,
- faktura (...) k.58 wraz ze zleceniem k.59 i pismem k.60,
- pismo pozwanego z dnia 5.10.2018 r. k.61
- zeznania świadka A. P. (1) k.797-797v,
- zeznania M. J. k. 537-538,

Pismem z dnia 5 stycznia 2018 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty m.in. 2423 zł oraz odsetek wynikającej z faktury (...). Pozwany odmówił dopłaty.

Dowód:

- wezwanie k.25,
- pełnomocnictwo k.26,
- pismo pozwanego k.28-29, 40-41,
- bilans wraz z rachunkiem zysków i strat k.42-42v,
- korespondencja mailowa pełnomocników stron k.627-628,

Rynkowa stawka za transport transplantacyjny analogiczny pod względem zakresu i okresu świadczenia do transportu wykonanego przez powoda, mieściła się w przedziale od 1,20 zł do 4,00 zł za każdy kilometr trasy w obie strony, w większości przypadków w przedziale 2,50 zł – 3,50 zł/km. Jeden podmiot - ZOZ w D. - stosował stawkę 7 zł/km. Niektóre podmioty przewozowe działające na rynku przewozów medycznych stosowały dodatkową opłatę za czas trwania przewozu, która wynosiła 40-100 zł za godzinę. Niekiedy stosowane były również dodatkowo opłaty za czas oczekiwania po wykonaniu usługi w wysokości 100 zł/godz., ale maksymalnie za 2 godziny. W firmach nie występowała dodatkowa opłata „za gotowość” do świadczenia usługi.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. S. k.610-621,
- ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego W. S. k.652-653,
- pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego W. S. k.773-775,
- wykaz ośrodków przeszczepiających nerki k.98-101,
- zestawienia faktur za wykonane usługi transportu chorych w (...) w G. k.160-165,
- wykaz transportów pacjentów (...) i. A. (...) w K. k.170-175,
- wykaz faktur i zleceń (...) im. J. P. II w K. k.178-329,

- faktura (...) D., k. 309
- pismo (...) nr 4 w L. k.331,
- pismo (...) nr 1 im. N. U. w Ł. k.333,
- pismo (...) im. M. P. w Ł. k.335,
- zestawienie kosztów (...) w O. k.338-449,
- wykaz kosztów (...) w P. k.452-459,
- wykaz kosztów (...) nr 2 PUM w S. k.463-469,
- wykaz kosztów (...) w S. k.471,
- wykaz kosztów (...) MSWiA w W. k.472,
- wykaz kosztów (...) k.474-478,
- wykaz kosztów Instytut (...) k.480-483,
- wykaz kosztów (...) i O i (...) we W. k.484-487,
- pismo dot. stawek (...) we W. k.489,
- pismo (...) z Polikliniką SPZOZ we W. k.492-495,
- wykaz kosztów Szpitala (...) w K. k.528-529,
- faktury pozwanego zaksięgowane w latach 2016-2018 k.509-526,
- płyta CD dot. wysokości stawek pozwanego k.540,
- protokół rozprawy w sprawie I C 701/19 k.546,
- faktury i rachunki pozwanego za okres 1.01.2017-30.06.2017 r. k.550-599,
- pisma firm transportowych k.636-640,
- odpowiedzi firm transportowych dot. kosztów zlecenia k.682, 684-684v, 686, 688,689, 690,692, 695, 696, 697, 700, 701, 707, 723, 733, 734v, 737-739,

W dniu 1 grudnia 2018r. nastąpiło połączenie Szpitala (...), gdzie podmiotem przejmującym był (...) Szpital (...) w W. obecnie noszący nazwę Uniwersyteckie Centrum (...).

Bezsporne, a nadto:

- odpis KRS, k. 504-507.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Powód dochodził roszczeń o zapłatę wynagrodzenia w związku z łączącą strony umową przewozu pacjenta, podlegającej regulacji ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 8 pkt 2 ustawy z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów do

kosztów przeszczepienia narządów, szpiku, komórek krwiotwórczych krwi obwodowej i krwi pępowinowej, do kosztów przeszczepu zalicza się koszty transportu potencjalnego biorcy do podmiotu leczniczego, w którym ma być dokonane przeszczepienie. Stosownie do art. 3 ust. 12 ww. ustawy zwrotu podmiotowi leczniczemu kosztów określonych w ust. 4, 7 i 8 - dokonuje Narodowy Fundusz Zdrowia albo minister właściwy do spraw zdrowia.

W sprawie nie było sporu co do obowiązku ponoszenia kosztów transportu przez pozwanego, prawidłowego wykonania przez powoda transportu pacjenta na przeszczep, spór dotyczył wysokości należnego wynagrodzenia, w tym stawki za kilometr, wynagrodzenia za godziny wykonywanej usługi oraz wynagrodzenia za gotowość do świadczenia przewozu.

Mimo, że pozwany nie kwestionował swojej legitymacji biernej, w tym jeszcze w postępowaniu przedsądowym wpłacił część należności powoda, to należało wskazać, że niewątpliwie umowa, z której wynikało roszczenie była specyficzna, gdyż jej postanowienia częściowo wynikały z porozumienia trójstronnego między stronami tj. powodem, stacją dializ i pozwanym, którzy godzili się na transport pacjenta, a częściowo z zapisów ustawy z dnia 1 lipca 2005r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów do kosztów przeszczepienia narządów, szpiku, komórek krwiotwórczych krwi obwodowej i krwi pępowinowej. Jak wynikało z zeznań świadka A. P. (2), stacja dializ otrzymała od pozwanego wezwanie telefoniczne w związku z operacją przeszczepu nerki pacjenta, a tym samym pozwana zobowiązała stację dializ do jego przetransportowania do swojej siedziby. Organizacją transportu zajęła się więc stacja dializ zlecając go powodowi. Ustawa zaś stanowi wprost, że koszty te powinien ponieść pozwany – jako podmiot leczniczy co zresztą przyznał pozwany – a następnie są one zwracane przez NFZ lub ministra zdrowia. Skoro więc ustawodawca zakłada, że koszty transportu ma początkowo ponosić pozwany, to niewątpliwie miał on świadomość konieczności zlecenia takiego transportu i powstania z tego tytułu kosztów. To, że fizycznie organizacją przewozu zajmowała się jednostka, w której pacjent był leczony wynikało w oczywisty sposób ze względów logistycznych.

Odnosząc się do pierwszego składnika dochodzonego wynagrodzenia tj. stawki za kilometr przewozu, na podstawie zaoferowanego materiału dowodowego, w tym faktur i informacji od podmiotów trudniących się tego rodzaju usługami oraz opinii biegłego, wynikało, że za usługi, związane z transportem pacjentów podmioty stosowały szeroki zakres stawek. Najniższa wynosiła 1,02 zł (k. 316), a najwyższa 7 zł (k. 309). Podobnie ustalił biegły wskazując, że stawki były w przedziale od 1,20 zł do 4 zł za kilometr. Mając powyższe na uwadze, uznano, że powód zdołał wykazać zasadność stawki do kwoty 4 zł, która co prawda była w górnych granicach stawek rynkowych, jednakże mieściła się w ich ramach. Nie ma tu znaczenia, czy stawka jest w dolnych, środkowych czy górnych granicach cen rynkowych, ważne, żeby mieściła się w ich przedziale, wówczas nie można uznać, że cena jest niewspółmierna do świadczonej usługi i dowolnie narzucona.

Nie miał racji pozwany wskazując, że zwrot należał się wyłącznie za kilometry od stacji dializ w Ł. do pozwanego. Niewątpliwie celowym kosztem był dojazd powoda do stacji dializ, jak i następnie powrót do bazy. Trudno oczekiwać, że to powód miał sfinansować koszt dojazdu po pacjenta i powrotu do miejsca postojowego po wykonanym transporcie. Zgodnie z postanowieniami ww. ustawy, transport odbywa się na zlecenie stacji dializ, a na koszt ośrodka przeszczepowego, w tej sprawie pozwanego. Ustawa nie stanowi o konieczności pokrywania części kosztów związanych z ilością przejechanych kilometrów przez przewoźnika. Co więcej jak wynika z powszechnie dostępnych map odległość od stacji dializ w Ł. do siedziby pozwanego, gdzie odbywał się przeszczep wynosiła w obie strony 310 km. Tym samym dodatkowe 10 km już w świetle zasad doświadczenia życiowego istotnie mogło stanowić odległość jaką powód pokonał dojeżdżając z miejsca postojowego po pacjenta i z powrotem.

W zakresie dochodzenia wynagrodzenia za czas przeznaczony na wykonanie transportu, uznano, że powód co do zasady wykazał słuszność takiego składnika. Jak wynikało bowiem z analizy przedłożonych faktur i pism informacyjnych, również inne występujące na rynku podmioty jak np.: B. (...) sp. z o.o. (k. 204), ZOZ w D. (k. 273), A. S. (k. 277), (...) Pogotowia (...) w C. i K. (k. 288, 368), jak i inne zgodnie z informacją Szpitala Wojewódzkiego w P. (k. 451), w kosztach związanych z transportem uwzględniały stawkę za czas świadczonej usługi. Jak wskazywał biegły w opinii stawki takie wynosiły od 40 zł do 100 zł za godzinę. Tym samym uznano roszczenie powoda za zasadne do kwoty 100 zł za godzinę świadczonej usługi. Pozwany nie kwestionował samej ilości godzin przeznaczonych przez

powoda na transport pacjenta, dlatego przyjęto ilość wskazaną przez powoda jako niesporną, a dodatkowo mają na uwadze odległość między szpitalami, jak i wykonanie dodatkowych czynności związanych z jego przewozem, uznano, że był to czas uzasadniony. Z tego tytułu zasądzono kwotę 800 zł (8h x 100 zł).

Nie uwzględniono zaś roszczenia opisanego przez powoda jako „gotowość” w kwocie 600 zł. Tego rodzaju świadczenie nie było spotykane w innych przedsiębiorstwach trudniących się transportem medycznym, jak i nie było uzasadnione faktyczną potrzebą. Skoro powód miał zawartą umowę przewozową ze Szpitalem Wojewódzkie im. (...) W. w Ł., to z pewnością dysponował odpowiednią flotą pojazdów umożliwiającą wykonanie umowy. Tym samym nie musiał przeznaczać żadnych dodatkowych środków na utrzymywanie pojazdu wyłącznie na cele transportu transplantacyjnego.

Łącznie więc na rzecz powoda zasądzono kwotę 1023 zł ($4 \text{ zł} \times 320 \text{ km} = 1280 \text{ zł} + 800 \text{ zł} = 2080 \text{ zł} - 1057 \text{ zł}$).

Nie miał racji pozwany wskazując, że przepisy prawa nie pozwalają mu na pokrycie innych kosztów niż stawka za kilometr i to ustalona przez niego. Stosownie do ww. przepisów ustawy o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów do kosztów przeszczepienia narządów, szpiku, komórek krwiotwórczych krwi obwodowej i krwi pępowinowej, NFZ zwraca podmiotowi leczniczemu (w tej sprawie pozwanemu) poniesione koszty m.in. związane z transportu potencjalnego biorecy. Nie wskazano tam sposób ustalania tych kosztów, czy ich wysokości. Tym samym bez wątplenia na koszty transportu składały się wszelkie poniesione na ten cel, uzasadnione i konieczne wydatki, jak np. zużyte paliwo, płyny, czas pracy kierowcy itp. Jak zaś wykazano w toku postępowania, koszty te na rynku przewozów medycznych były kształtowane różnorodnie, w tym składała się na nie stawka za kilometr trasy, jak i za godzinę pracy, a niekiedy również za czas oczekiwania.

Uznano również, że powód zastosował właściwą wysokości naliczonych odsetek od niezapłaconych faktur, tj. odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych - w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Zgodnie natomiast z art. 2 ust 2 ustawy podmioty, o których mowa w art. 4, art. 5 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 11 września 2019 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1129, 1598, 2054 i 2269 oraz z 2022 r. poz. 25). Tym samym mimo, iż SPZOZ nie są przedsiębiorcami, ww. ustawa ma do nich zastosowanie. Tym samym wbrew twierdzeniom pozwanego łączyła go umowa z powodem, która istotnie miała specyficzny kształt, była trójstronna i nie pisemna, lecz z pewnością dotyczyła odpłatnej usługi opisanej jako transakcja handlowa.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc, uznając, że powód wygrał sprawę w 42%, a pozwany w 58%. Na koszty powoda składało się wynagrodzenie pełnomocnika 900 zł, opłata od pozwu 200 zł, opłata skarbową 17 zł, wynagrodzenie biegłego 708,48 zł, łącznie 1725,48 zł z czego 42% to 724,28 zł. Na koszty pozwanego składało się wynagrodzenie pełnomocnika 900 zł, opłata skarbową 17 zł z czego 58% to 531,86 zł. Dokonując wzajemnej kompensaty orzeczono jak w pkt III wyroku.

W pkt IV zwrócono powodowi nadpłaconą zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)